

Після першого бою

Василь Слапчук

Дим цигарковий шкріб легені...
Чи знає той військовий геній,
Що посилає їх сюди,
Як виїдає очі дим?

Раніше не кутив ніколи.
Тому, напевне, в грудях коле,
Тому і нудить його так,
Тому і кривляться уста.

Шакал десь вив і ворон каркав...
Тремтіла у руці цигарка.
Він жадібно смоктав її,
Здавалось, не кутив, а їв.

Сьогодні він убив людину,
Осиротив чиясь родину.
І ще не висохла земля,
Де він ворожу кров пролляв.

Ще не схолола їхня зброя.
А наших теж упало троє.
Він чув ще їхні голоси...
Тоді й цигарку попросив.